

чало Иваница се боеше, да не би Алексей да го задържи въ Константиновградъ и следъ това да предложи размѣна съ Исакъ. Но опасенията му бѣха праздни. Защото Асѣнь можеше да се съгласи на това условие. Но после Византия щѣше зле да си изпати. А василевсътъ искаше само миръ съ българитѣ — за да може спокойно да се отдава на любимитѣ си развлѣчения.

Князътъ забеляза, че всички конници, носилки и кочии сѣ отправени все къмъ Босфора. Неволно и той се присѣдини къмъ тѣхъ.

Цѣлото небе горѣше въ кърмъзени огньове. На западъ слънцето висѣше между морето и небето като огромна медна аспра. Босфорътъ бѣше изпълненъ отъ галери, покрити съ яркочѣстри килими и златовезани покривки. Върху водата плуваха пурпурноцвѣтни и златисти трендафили, хелиотропи, анемони, камелии, хиацинти... Следъ всѣка галера въ блѣскавитѣ вълни оставаше дълга златна диря. Нѣкъде вече засвѣтиха борини. Веслата разлюлваха зелената прозрачностъ на водата и я караха да искри като изумруденъ пламъкъ.

Свѣтлини, багри, благоухания и пѣсни изпълваха топлия здравенъ въздухъ...

Иваница гледаше замисленъ това приказно велелепие и лека усмивка неумовимо трептѣше въ очитѣ му.

Следъ това внезапно извърна грѣбъ и се отдалечи.

Като наближи Пандохейона, въ който бѣше отседналъ, сърдцето му се преметна. Долу бѣше вързанъ конь и единъ снаженъ мизиецъ нетърпеливо се разхождаше. Бѣше тѣлохранителътъ Манасъ.

Като видѣ княза, момъкътъ широко се усмихна. Едритѣ му зѣби блеснаха.

— Горе те чака властелътъ Драгота, княже.

Съ три скока Иваница изкачи стълбитѣ. Втурна се въ стаята си. Драгота го чакаше правъ, облегнатъ до прозореца. Като го видѣ, той се спусна.

— Здравѣй, княже! Нося ти писмо отъ царя.

Иваница бързо разпечата свитъка. Асѣнь го викаше незабавно да се върне въ Търново. Подробности не мо-